



BEATRIX ZAŤKOVÁ

# SLADKOST' MADEIRSKÉHO VÍNA

MOTÝL

SLADKOST'  
MADEIRSKÉHO  
VÍNA



BEATRIX ZAŤKOVÁ

SLADKOST'  
MADEIRSKÉHO  
VÍNA



VYDAVATELSTVO MOTÝL

Kniha je súčasťou plánovanej edície s názvom *Ostrovné príbehy*

**SLADKOSŤ MADEIRSKÉHO VÍNA**

Copyright © Beatrix Zatková 2023

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Obálku ilustrovala: Hana Hnízdová

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

[www.vydavatelstvomotyl.sk](http://www.vydavatelstvomotyl.sk)

Vydanie prvé. Rok vydania 2023

Tlač: Tisk Centrum, s. r. o., Moravany u Brna

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami bez písomného súhlasu vydavateľa.

**ISBN: 978-80-8164-316-3**

*Ďakujem za inšpiráciu Madeire,  
čarokrásnej záhrade Palheiro  
a príbehu rodiny Blandyovcov,  
ktorí stáročia prispievajú k rozvoju  
tohto rozprávkového ostrova.*

## PRVÁ KAPITOLA

Bol daždivý deň na začiatku júna, jedna búrka práve neochotne utíchala, zatiaľ čo druhá sa takmer okamžite rozhodla zaujať jej miesto. V malom dvojizbovom byte bolo horúco, dva týždne trvajúce páľavy ho zohriali až tak, že ani výdatný dážď a náhly pokles teploty ho nedokázali schladiť.

Anna sedela pred obrazovkou notebooku už takmer tri hodiny. Dusno a pekelné sústredenie pokropili jej vysoké čelo kvapkami potu, pôvabná tvár jej sčervenala, hlboké modré oči niečo intenzívne hľadali, avšak zjavne nenachádzali. Začínala ju premáhať únava, pobolieval ju chrbát a hlava jej oťažela. Už-už chcela zatvoriť notebook a vykašľať sa na hľadanie, no v poslednej chvíli si to rozmyslela a prinútila sa otvoriť ďalšiu internetovú stránku. Už dvanásť rokov bola zvyknutá vyriešiť každý problém, neutekať z boja, neúnavne kráčať vpred a vytrvať.

A tak sa ponatáhovala ako rozospatá mačka jej milej staručkej susedky, napila sa chladivej vody a energicky prebehla prstami po klávesnici.

Zrazu začula zvuk kľúča v zámke a buchnutie dverí.

„Ahoj, mami,“ nieslo sa k nej z chodby.

„Už je toľko hodín? Neprišiel si akosi priskoro?“ vyjachtala zmätene, uvedomujúc si, že sa stratila v čase.

„Aj ja ťa rád vidím,“ odvetil veselo dvanásťročný chlapec a pobozkal mamu na líce. „Čo robíš? Ukáž... S niekým si píšeš?“ vyzvedal, fŕkajúc vodu z vlasov na všetky strany.

„Bodaj by si mal pravdu, Filipko,“ vzdychla si a s láskou mu postrapatila neposlušnú mokrú šticu. „Hľadám ubytovanie v Tatrách, a nič vhodné nenachádzam. Chaty sú pre nás priveľké, hotely predražené, penzióny obsadené. Prázdniny sa blížia a my stále nič nemáme. Obávam sa, že som rezerváciu ubytovania tento rok akosi podcenila a že napokon budeme nocovať v kotolni na karimatkách.“

„Karimatky! To by bolo super, mami!“ potešil sa chlapec. „A vieš čo? Mňa by bavilo stanovanie. Teba nie? No tak... Naťukaj to tam alebo ma k tomu pusti, pohľadám nejaký fajnový kemp.“

Anna si vzdychla. „Dobre vieš, zlatko, že nemôžeme riskovať. Tvoja choroba...“ nedopovedala. „V Tatrách si každoročne liečiš alergie, nepotrebujeme, aby sa k nim pridala aj zápal mechúra spod nejakého vlhkého stanu. A vôbec! Vyzleč si to mokré tričko, musí tam liať ako z krhly.“

„Mama, ty si úplne bez fantázie! Každý rok Tatry, ako keď si opakujem dookola nudnú básničku pred slovenčinou. Brutálna otrava! Zbytočné dychové cvičenia, tie isté výlety, ráno vločky, večer halušky, akvapark len výnimočne, aby som si náhodou neublížil, samého ma nepustíš ani na krok a strážiš ma ako orol skalný,“ zhrnul svoju nechúť k prázdninovej destinácii Filip a zašiel do kúpeľne umyť si ruky a zhodiť zo seba premočené šatstvo.

„Nepreháňaj. Čaká nás tam kopa dobrodružstiev, tak ako vždy. Pamätáš si, ako si raz spadol do potoka a potom si ten výjav večer namaľoval? Nezabudol si na rybky, kamene ani na toho pána, ktorý ťa vytiahol na breh.“

„Mal som vtedy šesť rokov, mami. Bol to pravěk! Devón, karbón! Radšej by som zostal doma pri počítači.“

Anna veľmi dobre vedela, že jej syn bude protestovať, ale napriek tomu trvala na svojom. „No tak, zlatko, upokoj sa. Dobre vieš, že tam chodíme predovšetkým kvôli tvojmu zdraviu. Horský vzduch ti pomáha viac ako všetky lieky dohromady. A na počítač zabudni. Aspoň počas prázdnin,“ zakričala smerom ku kúpeľni, márne sa snažiac prehlúšiť vodu tečúcu do umývadla.

„Viem, viem, mami. Mesiac v Tatrách ma neminie, a to dokonca bez Jakuba. Jeho rodičia sa rozhodli toto leto vymeniť hory za more, takže tam budem tvrdnúť bez kamoša ako taký somár.“

Anna pokrčila plecami. Filip sa s Jakubom zoznámil na liečení, spájala ich rovnaká diagnóza a pevné priateľstvo. Minulý rok jeho rodičia navrhli Anne spoločnú dovolenku a ona súhlasila. Chlapci si sadli, vzniklo medzi nimi výnimočné priateľstvo. Toto leto však bolo všetko inak. Chápala odpor svojho jediného syna, jeho túžbu po zmene a dobrodružstve, no na druhej strane si bola celkom istá tým, že Tatry sú pre neho to najlepšie. „Veď tam pôjdeme len na štyri týždne,“ snažila sa ho uchlácholiť.

„Štyri týždne sú večnosť, mami, svetelné roky,“ zamrm-lal Filip, nesúc školský vak z chodby. „Idem si urobiť úlohu z matiky a potom si zahrám online hru.“

„Nezabudni užiť lieky a priprav sa na zemepis. Vravel si, že vás čaká písomka.“

„Neboj sa, to dám ľavou zadnou.“

„Nie si smädný? Nakrájam ti jablčko?“ opýtala sa starostlivo.

„Môžeš.“



„A večera? Na čo máš chuť? Praženica alebo párky?“

„Chlebík vo vajičku.“

„Dobre. S kečupom?“

„S kečupom,“ súhlasil chlapec a zatvoril za sebou dvere izby.

Anna sa postavila, prešla ku kuchynskej linke a siahla po krásnom zelenom jablku. Umyla ho a ostrým nožom ho svojmu chlapcovi pokrájala na úhľadné mesiačiky.



Na druhý deň odviezla Filipka do školy, zašla ku kaderničke a zastavila sa aj v potravinách na väčší nákup. Doma potom uvarila zeleninovú polievku a vyčarila i chutné lievance, ktoré jej syn miloval. Keď dojedla druhý tanier polievky, dopriala si chvíľu oddychu na balkóne.

Vonku opäť panovali neznesiteľné horúčavy, dážď zašiel tentoraz pokropiť iný kus sveta, a tak sa slnko opäť chopilo možnosti rozpáliť ich malé sídlisko dožerava. Balkón bol našťastie orientovaný na východnú stranu a popoludní sa nachádzal v tieni. Anna sa uvelebila v malom kresielku, spoločnosť jej robili dva lievance s lekvárom a pohár vody.

Pohľadom prešla po zaparkovaných autách, modrej oblohe, stromoch, ktorých listy nabrali nádherný júnový odtieň, až sa napokon pristavila pri mladej mamičke kočujúcej v letnej pálave svoj drobný uzlíček šťastia.

Sama tak pred dvanástimi rokmi brázdila ulice sídliska s malým chlapčekom v koči. Sama – a to doslova. Zmiešaná rozporuplnými pocitmi sa starala o Filipka, ktorý jej do života priniesol obrovské šťastie a lásku, ale aj obrovský, dosiaľ nepoznaný strach. Šťastie ju vynášalo do výšok, strach ju prikovával k zemi, aby sa o chvíľu zasa zmenil na pocit absolútneho naplnenia.

Filipko bol chorý. Ťažko a nevyliciteľne. Lekári Anne krátko po jeho narodení oznámili, že trpí hemofiliou a že každé poranenie, hoci aj nepatrné, ho môže pripraviť o život. Anne sa na krátky čas úplne zrútil svet. Prečo práve on? Prečo jej sladký chlapček, vytúžený a milovaný? Zmietali ňou hormóny a zároveň bojovala s ťažkými myšlienkami a kládla si otázky, na ktoré nenachádzala odpovede. Nič nevidela, nič nepočula, jediným zmyslom jej života bolo malé bábätko a jedinou prioritou bol boj s jeho chorobou.

Keď sa ako-tak zmierila s hrozivou diagnózou, rozhodla sa zistiť o nej čo najviac. A tak medzi dojčením a prebaľovaním študovala všetok dostupný materiál týkajúci sa choroby, ktorá sa stala súčasťou ich životov. Na začiatku vedela iba toľko, že hemofília je vrodené ochorenie krvi a že zabráňuje jej zrážaniu. Časom sa dozvedela oveľa viac informácií, ktoré ju naplňali nádejou, no zároveň ju desili. Dozvedela sa, že hemofília je liečiteľné dedičné ochorenie a na svojho synčeka ho preniesla ona sama i napriek tomu, že bola zdravá. Keby sa jej narodilo dievčatko, mohlo byť všetko inak. Osud však rozhodol podľa vlastných predstáv. Doprial jej chlapčeka – malého, rozkošného –, no, žiaľbohu, nevyliciteľne chorého. Filipkovo telíčko si nedokázalo vytvoriť bielkovinu, nesmierne dôležitú pri zrážaní krvi, a to bol veľký problém, ktorý si so sebou bude niesť po celý zvyšok života.

Aj napriek liečbe, ktorú mu lekári okamžite nasadili, sa v ranom veku nevyhol častým modrinám, trápilo ho krvácanie z nosa, ďasien, a čo bolo najhoršie, aj z kĺbov. Jeho stav si vyžadoval neustálu opateru a začiatky boli naozaj veľmi ťažké.

Anna bola mladá mamička, ktorej osud nadelil ťažké bremeno a v krátkom čase z nej vykresal silnú a nepoddajnú predčasne zrelú ženu. S veľkým nasadením bojovala so

všetkými prekážkami, pevne rozhodnutá spraviť pre svoje dieťa všetko, čo bude v jej silách. Postupovala neochvejne vpred a jej nasadenie začalo čoskoro prinášať svoje ovocie. Zo dňa na deň bola starostlivosť o Filipka zrazu ľahšia, jej psychika sa začala uzdravovať, až sa jedno ráno zobudila s presvedčením, že to zvládnu a budú šťastnou, nádhernou rodinou – presne takou, akú si vysnívala.

No ako to už býva, nešťastie nikdy nechodí samo. Tak ako ona neľahkú situáciu bravúrne zvládala, tak sa v nej jej manžel beznádejne topil. Presne po roku, na Filipkove narodeniny, sa vrátila z prechádzky a nemohla uveriť vlastným očiam. Namiesto manžela našla na stole list, ktorý dodnes nedokázala dočítať do konca, a prázdne police v spoločnej skrini. Nezvládol to, nedokázal byť otcom chorému dieťaťu, ušiel od nich a viac ho nevideli.

Nad tým všetkým premýšľala pri pohári vody a sladkom obede. Ťakovala Bohu, že je dnes Filipko nastavený na lieky tak, že si svoj problém vlastne ani neuvedomuje, a zároveň si vyčítala, že sa napriek tomu o svojho syna až prehnane bojí a mnoho vecí mu zakazuje. Obmedzuje ho vo fyzických aktivitách, núti ho vyhýbať sa činnostiam, pri ktorých by sa mohol zraniť. Jej múdra mama ju neustále napomínala, že takto Filipka nechráni, ale ubližuje mu, a že aj tie nešťastné alergie má z toho, že vyrastá ako skleníková rastlina. Anna to všetko chápala, napriek tomu nedokázala prekonať strach o jediné dieťa. Často ju mätala možnosť vnútorného krvácania, krvácania do mäkkých tkanív, a čo bolo najhoršie, predovšetkým vnútrolebečné krvácanie – to bol strašiak číslo jeden. Čo na tom, že u Filipa sa nič z toho počas dvanástich rokov neobjavilo. Anna sa nevedela zbaviť strachu, a tak ho prehnane strážila, pozorovala a brzdila.

No uchrániť ho pred možnou katastrofou začínalo byť z roka na rok ťažšie. Jej syn totiž začal dospievať a odolávať prírode nebolo možné. Jeho túžba vyletieť spod maminých krídiel neustále narastala a jeho hlad po živote silnel. Plný energie túžil vyskúšať všetko, čo zažívali jeho rovesníci. Črtali sa pred ním nové vzrušujúce výzvy, svet hýril pestrými farbami, nekonečné dobrodružstvá čakali len na neho a nabádali ho rozprestrieť krídla a vzlietnuť. Na žiadne riziká ani len nepomyslel. No bol tu ktosi, kto hatil jeho plány a ustavične mu pristrihoval krídelká – jeho až príliš starostlivá matka, ktorú mal každý deň za päťami. Stále ju ľúbil najviac na svete, no zároveň pociťoval hnev, keď mu zakazovala žiť svoj dospievajúci život.

Anna to veľmi dobre vedela a nepotrebovala na to ani matkino neustále frflanie. Cítila, že syn sa jej začína vzdávať, veľmi ju to bolelo, no napriek tomu nedokázala zmeniť vlastné správanie.

Letná horúčava ju donútila vstať zo stoličky a zísť do kuchyne. Naliala si do pohára vodu, hodila do nej tri kocky ľadu a vrátila sa na balkón.

V poslednom čase neustále rekapitulovala svoj doterajší život. Prečo to robí? Uvažovala. Možno práve preto, lebo pred dvoma týždňami dostala výpoveď v práci, do ktorej chodila takmer desať rokov. Do reštaurácie v centre mesta nastúpila hneď po materskej dovolenke. Prvé štyri roky pracovala ako čašníčka a potom reštauráciu viedla. Bola zodpovedná za jej chod, organizovala oslavy svadieb, promócií, silvestrovské zábavy, plesy, kary aj každodennú bežnú prevádzku. Práca ju naplňovala a aj napriek tomu, že často pracovala dlho do noci a o Filipka sa vtedy musela postarať jej matka, nesťažovala sa. Stala sa z nej skúsená profesionálka, nič ju už nedokázalo zaskočiť.

Vlastne takmer nič. Pred rokom sa náhle všetko zmenilo. Pôvodný majiteľ sa rozhodol reštauráciu predať a nový šéf mal s ňou iné plány. Po roku neustálych konfliktov a nezhôd si zaumienil zmeniť podnik na biliardový bar a všetkých zamestnancov prepustil. Anne síce navrhol, že ho môže aj naďalej viesť, no jej sa táto myšlienka nepozdávala o nič viac ako samotný majiteľ. Radšej dala výpoveď a prijala ponúknuté odstupné.

A tak tu sedela na balkóne a uvažovala čo ďalej. Vzhľadom na svoje pracovné skúsenosti sa vôbec neobávala, že by si nenašla nové zamestnanie, skôr mala v úmysle trochu si pred tým oddýchnuť a venovať sa sama sebe. Dlhé roky bol stredom jej vesmíru Filipko, snažila sa poskytnúť mu všetko, čo bolo v jej silách, tvrdo pracovala a na seba jej nezostával takmer žiaden čas. Zrazu jej osud poskytol možnosť dosýta sa vyspať, posedávať na balkóne, zásť na melír a manikúru, dopriať si masáž aj kávičky s kamarátkou. Do príjemného relaxu sa vrhla s veľkým nasadením, presne rovnako ako predchádzajúce roky do pracovných aj domácych povinností. Všetko si to s radosťou užívala a nadšene pochvalovala.

No čuduj sa svete, prešli dva týždne a do jej života sa vkradlo čosi, čo nepoznala ani okrajovo. Začala sa nudiť. Zostala šokovaná a v absolútnych rozpakoch. Zrazu celkom presne nevedela, ako si má poradiť s prebytkom voľného času, čím sa má zamestnať. Jej blond vlasy mali dokonalý strih, drobná štíhla postava vďaka neustálemu pohybu nepotrebovala posilňovňu a kamarátku mala vzhľadom na nedostatok voľného času iba jednu.

A tak rekapitulovala. Preberala sa svojím životom ako Popoluška šošovicou a neúprosne hodnotila svojich tridsaťosem rokov života. No a výsledok? Milovaný syn, náročná práca,

absencia partnera a kopa problémov. Niežeby sa sťažovala, ale kdesi vnútri si kládla otázku, či nie je možné žiť aj inak. Nevedela presne ako, ale malý pukušiteľ v jej hlave jej našepkával, že by nad tým mala minimálne pouvažovať. Dieťa začalo dospievať, prišla o zamestnanie a oslávila tridsiate ôsme narodeniny. Dosť dôvodov na to, aby hľadala nové cesty, výzvy a ciele. Kde však začať? Čo urobiť, aby opäť nezapadla do starej známej rutiny? Odpovede neprichádzali, no namiesto nich sa ozval hlas kdesi z útrov bytu.

„Ahoj, mami.“

Anna sa strhla. „Ahoj, zlatko. Vitaj doma. Aký si mal deň?“ zvolala.

„A ty? Našla si ubytko?“ odpovedal na otázku hneď dvoma otázkami Filip, vchádzajúc na balkón.

Usmiala sa a prikývala. „Predstav si, že áno. Malý penzión v Štrbe. Už som ho zarezvovala.“

„Dobre, mami. Veľmi sa mi tam nechce, ale pôjdem. S tebou aj na kraj sveta,“ odvetilo dobre naladené dieťa a obdabovalo svoju krásnu starostlivú mamu bozkom.



Dva nasledujúce týždne sa niesli v znamení koncoročných písomiek, umývania okien a kolieskových korčúľ, ktoré sa Anna snažila viac-menej skrotiť.

„Bojujem s nimi každý deň, ale zatiaľ majú navrch,“ posťažovala sa Filipovi pri večeri.

„Nesmieš sa nikdy vzdávať, mami, tak to hovorívaš ty mne,“ mudroval Filip pri rybe s pečenými zemiakmi.

„Dnes sa mi nepodarilo zabrzdiť, a tak som letela ako odtrhnutý vagón, pričom som sa ledva vyhla akejsi cyklistke a nakoniec som pristála pri nohách mladého bežca

v obtiahnutých šponovkách a lesklom tričku. Začal ma zbierať zo zeme, ponúkol mi vodu a polovicu fľaše mi vyliol na hlavu, aby som v tom teple nezamdlela.“ To, že ju oprašoval predovšetkým na chúlостivých miestach a na tvári mal pobavený výraz, pred svojím dvanásťročným synom radšej zamlčala.

„Bol to aspoň fešák?“ spýtal sa, akoby jej čítal myšlienky.

„Bol. Zato ja som vyzerala ako zmoknutá strhaná myš s kolieskami na nohách.“

„Pozval ťa na rande?“

Anna položila príbor a vyvalila na Filipa oči. „To máš odkiaľ, veštica Teodora? Veruže pozval.“

„No a...“ nedokončil vetu čerstvý pubertiak.

„Aké ,no á? Nepôjdem na schôdzku s chlapom, ktorého vôbec nepoznám, a navyše sa mi nepozdával, pretože bol...“ Chcela povedať, že bol drzý a zaslúžil by si skôr facku ako schôdzku, ale radšej stíchla.

„Čo je to za hlúposť, že nemôžeš ísť na stretko s mužom, ktorého nepoznáš? To by si mohla randiť akurát tak s tým storočným pánom, ktorý nám už veky opravuje práčku a všetko ostatné. Alebo s ujom Ernestom z tretieho.“

„Čo to vravíš, Filip?! Ujo Ernest má predsa tetu Bohdanku.“

Chlapec dojedol a znechutene pokrútil hlavou. „Bože, mama, veď to bol iba príklad.“

„Vieš čo? Radšej mi povedz, ako dopadla písomka z matematiky, ty dohadzovač,“ zmenila tému, berúc prázdne taniere zo stola.

„Bude jednotka. Ako vždy.“

Anna poznala odpoveď vopred. Filip bol síce predčasne narodený, zdravotne hendikepovaný, no jeho myseľ bola čistá ako horský potok a z nedostatku inteligencie by ho nikdy

nepodozrievala. „Som na teba hrdá,“ odvetila a zapla umývačku.

„Aj ja na teba, mami.“

„Áno?“ opýtala sa nechápavo.

„Pretože si najlepšia mama na svete a aj preto, lebo si tie korčule ešte nešmarila do kontajnera.“

Anna sa zasmiala a postrapatila synovi vtáčie hniezdo na hlave. Tieto momenty milovala a dúfala, že aj napriek dospievaniu si ich bude môcť užívať ešte dlho. „Dáme si zmrzku. Čo povieš?“

Ledva to dopovedala, zazvonil telefón. Vrátila sa k stolu a šepla. „Teta Maja.“

„Z Madeiry? Zdvihni, mama, zdvihni!“ zajasal Filip.

Zodvihla, zapla mikrofón aj kameru a v momente sa na nich z displeja usmievala známa okrúhla tvár. „Ahoj, moji zlatí. Vidím vás oboch, to je úžasné.“

„Ahoj, Majka,“ veselo pozdravila sesternicu Anna.

„Práve sme dovečerali a ideme si dať zmrzku. Videla si delfíny a RONALDA? Kúpala si sa v oceáne? Ešte robíš alebo si tiež večerala?“ zaplavil ju otázkami synovec.

„Nie, nie, u nás je o hodinu menej. Ješť budeme neskôr, ty moje zlatko,“ odvetila Maja. „Na delfíny nemám čas, RONALDO hrá momentálne za Manchester United a zaplávam si najskôr na jeseň. Som zavalená prácou, Filipko,“ pokračovala. „Ako sa máte vy? Čo máte nové? Rozprávajte,“ vyzvala ich zvesela.

„O desať dní budú prázdniny, teta, ale veľmi sa neteším. Mama je úplne bez fantázie, ideme do Tatier ako každý rok. Dala výpoveď v robote a po novom vysedáva na balkóne alebo sa vrhá k nohám neznámym chlapom, predstav si. Inak všetko po starom.“



Anna pokrútila hlavou. „Hádám by bolo vhodné, aby si pustil k slovu aj mňa, inak si Majka pomyslí, že som sa na dobro zbláznila.“

„Dala si výpoveď? To je skvelé,“ nadchýnala sa nepochopiteľne sesternica.

„Už som to tam nevedela vydržať. Naša vychýrená reštaurácia sa začala meniť na pochybný podnik, a tak som to zabalila. A čo ty? Ako sa máš uprostred oceánu?“

„No... V podstate sa nemôžem sťažovať, žijem predsa v raji, ale...“

„Ale čo?“ nechápala Anna.

„Mám kopu povinností a akosi mi to začína prerastať cez hlavu. Hotel kľape ako hodinky, sezóna naberá na obrátkach a ja neviem, kam skôr skočiť. Pamätáš si, keď sme spoločne začínali ako čašníčky, na konci zmeny sme ledva stáli na nohách a dokázali sme prespať aj dvanásť hodín? Presne tak sa opäť cítim. Len s tým rozdielom, že teraz som riaditeľka hotela a toho spánku je oveľa menej.“

„No vidíš, a ja zas netuším, do čoho pichnúť. Prihlásila som sa do kurzu maľovania, vyskúšala tie nemožné korčule a môžem ti povedať, že nič z toho ma ani trochu nebaví,“ postťažovala sa Anna sesternici. „Možno som však iba nevďačná. Prichádza leto so svojimi skvelými možnosťami, mám kopu času, ktorý by som si mohla fantasticky užiť, a zatiaľ sa iba sťažujem. Musím sa konečne naučiť oddychovať.“

„Korčule, Anka? Čo ti na padlo? Veď tebe to nešlo ani na ľade, keď sme boli deti. Raz si dokonca spadla tak nepekne, že si si zlomila ruku v zápästí. Zafixovala som ti ju na záchode pravítkom a svojimi pančúškami. Pamätáš si? Skoro mi vtedy zamrzol zadok,“ spomínala veselo Maja na zážitok

z detstva. „Chod' si radšej zaplávať, v tom si šampiónka. Zaručene sa pri tom nedolámeš.“

„Túto príhodu mama nikdy nespomínala,“ pridala sa do rozhovoru Filip.

„Nebolo sa čím chváliť,“ prehodila Anna. „Proste som drevo, je to tak.“

„To by som nepovedala. Máš aj svetlé stránky.“

„Aké, prosím ťa?“

„Bola si najšikovnejšia a najrýchlejšia čašníčka. A navyše aj najkrajšia. A to už v škole. Liezla si nám ostatným na nervy. Nič sme s tým však nenarobili, Anka bola slovom talent,“ pochválila sesternicu Maja.

Anna si vzdychla. „Je to už minulosť, ale rada na ňu spomínam.“

„A možno by si nemusela,“ nadhodila tajuplne Maja.

„Čo tým chceš povedať?“

„Len toľko, že by si si mohla toto svoje umenie opäť oprášiť.“

„Teta, nenapínaj nás. O čo ide?“ opýtal sa netrpezlivo Filip.

Maja sa zhlboka nadýchla a spustila. „Ako som spomínala, vedenie hotela je veľmi namáhavé a ku každodenným povinnostiam nám pribudla aj jedna výnimočná a mimoriadne komplikovaná. Starý pán Albert sa tento rok dožíva krásneho jubilea, bude mať osemdesiat rokov a oslávi to vo svojom hoteli *Portao do Mar*. No a mne chýba personál. A čo je najhoršie, aj potrebná energia na organizáciu takej výnimočnej akcie. A tak som si povedala... Možno by si mi dokázala vytrhnúť aspoň jeden trň z päty, Anka.“

„Všetko chápem, až na poslednú vetu,“ odvetila Majke sesternica.

„Si nezamestnaná, nevieš, čo s voľným časom, prichádzajú prázdniny, takže ti nič nebráni, aby ste aj s Filipkom

prileteli na čarokrásnu Madeiru, prežili tu úžasné leto a pri tom všetkom mi trochu pomohli. Si brilantná čašníčka, potrebujem ťa tu ako soľ.“

„Čo to táraš, Maja? Veď ja som už dávno vyšla z cviku. A na ostrove musí byť čašníkov ako smetí, je to predsa dovolenková destinácia. Načo by som ti tam bola? No a portugalsčina?! Ako by som sa dorozumievala s hosťami?“

„V *Portao do Mar* sú ubytovaní prevažne zahraniční hostia a angličtinu ovládaš výborne,“ nedala sa odbiť Maja. „A keď sme pri čašníkoch... máš síce pravdu, dajú sa zohnať, ale pán Albert je stará škola a jeho oslava bude, čo sa týka obsluhy, najformálnejšia a najslávnostnejšia. Vybral si totiž...“

„Banket?“ vyletelo z Anky.

„Presne tak, banket. Vieš si predstaviť, čo všetko mi jeho voľbou pristálo na pleciach? Hostí uvádza pracovník protokolu, ktorý pricestuje na túto príležitosť z Anglicka. Nasleduje aperitív v oddelenej miestnosti a potom to príde – prísny zasadací poriadok. Manželia nesedia vedľa seba, hostia môžu konverzovať iba s človekom, ktorý sedí vedľa nich, každý muž robí garde dáme sediacej po jeho pravici, páni oblečení v smokingoch, dámy v tmavých róbach alebo v „malých čiernych“, ničoho sa nesmú dotknúť, kým nezačne stolať hostiteľ. Prípitok musí byť krátky, vtipný, trefný a úsmevy strojené. Jednoducho tá najprísnejšia etiketa,“ vzdychla si. „A, samozrejme, množstvo chodov. Predjedlo, polievka, dva mäsité chody, prílohy, šaláty, dezert. Čo chod, to príbor a nový šedivý vlas na mojej hlave. Po večeri v oddelenej sále digestív a káva. A to nehovorím o kvetinovej výzdobe a hudbe. Sme prvotriedny hotel, ale banket? Nikdy sme ho neorganizovali, dávno nie je ,in'. A pre takú výnimočnú spoločnosť! Vraj prídu aj nejakí šľachtici,“ zakvílila.

„Ešteže banket podľa etikety trvá najviac tri hodiny, inak by som dala výpoved.“

„Majka, dobre viem, čo je to banket, a skutočne ťa z duše lutujem, ale napriek tomu si myslím...“

„Tak nemysli a prileť, prosím ťa. Dobre vieš, že každý hosť musí mať na bankete vlastného čašníka, ktorý okolo neho krúži ako družica, a pán Albert pozval stovku hostí. Všetko sú to významní ľudia, mnohí z nich sú Angličania a všimnú si aj tú najmenšiu chybičku, napríklad obrúsok nakrivo,“ záúpela Maja. „Sto čašníkov, Anka, a to prvotriednych! Kde ich mám zobrať, do čoho ich mám obliecť? Ty si profesionálka, mohla by si vyškoliť tie moje trdlá a potom obsluhovať pána Alberta.“

„Pán Albert je hosťiteľ a podľa etikety by ho mal obsluhovať starší čašínik,“ upozornila Anna zúfalú sesternicu.

„No vidíš, vidíš, čo všetko vieš?! A práve preto si pre mňa neoceniteľná. Zbaľte si kufre a šup do lietadla. Potrebujem oporu, pomoc a tak veľmi by sme vás s Vilom chceli opäť vidieť. Odkrútiš si zmeny, Anka, a vo voľnom čase si užiješ Madeiru. Kúp si nové plavočky na tú svoju sexi postavičku a nech ste už tu.“

Filip náhle vyskočil zo stoličky. „Podme, mami! Bude to úžasné. Oceán, hory a Ronaldo! Vy sa postaráte o ten váš banket a ja konečne zažijem dobrodružstvo. Mami! No tak! Povedz áno.“

„Filipko, zadrž,“ odvetila Anna, rozhodnutá schladiť synovo nadšenie. „Dobre vieš, že potrebuješ Tatry, a penzión je už rezervovaný.“

„To nie je žiaden problém, Anička. Madeira, to sú vysoké hory a čistý oceán, hotové klimatické kúpele,“ ubezpečovala ju zúfalá riaditeľka päťhviezdičkového hotela.